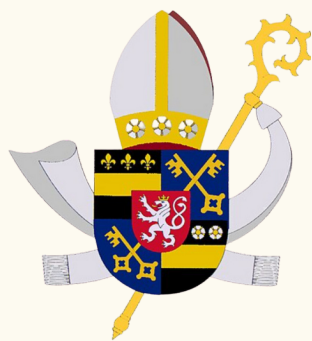

TERCIÁŘSKÉ LISTY

*„Připraveni ke každému dobrému dílu.“
srov. 2 Tim 2,21*

CARLO ACUTIS - SVĚTEC DIGITÁLNÍ DOBY

V minulých dnech byl svatořečen mladý muž, jehož jméno a příběh zasáhl srdce milionů věřících – Carlo Acutis (1991–2006). Chlapec z Milána, milovník počítačů a moderních technologií, který však největší část svého života zasvětil eucharistii.

Carlo byl obyčejný kluk – hrál fotbal, miloval přírodu, zvířata, bavily ho počítače, programoval, rád fotil, měl smysl pro humor. V jeho každodenním životě se odrážela hluboká víra a neochvějná láska k Bohu. Pravidelně chodil na mše, ke zpovědi, trávil hodiny před svatostánkem. Smysl všeho, co dělal, spočíval v prožívání Ježíšovy lásky, kterou se přirozeně snažil aplikovat do svého života. Současně také do vztahu k církvi a k ostatním lidem. To vyplývá z mnoha svědectví jeho současníků. Bavily ho videohry a natáčení filmů o zvířatech. Měl hluboký a přirozený vztah k eucharistii, známý je jeho výrok, že **“Eucharistie je dálnicí do nebe.”** Věřil, že přítomnost před Nejsvětější svátostí má proměňující moc, říkal, že podobně jako slunce mění pokožku, Ježíš v Eucharistii proměňuje duši. Vytvořil také webovou stránku, kde shromáždil eucharistické zázraky z celého světa www.miracolieucaristici.org.

Když mu byla v pouhých patnácti letech diagnostikována akutní leukémie, přijal svou nemoc s pokorou a obětí za papeže a celou církev. Zemřel 12. října 2006 a už krátce po jeho smrti začala jeho sláva svatosti růst.

Inspirace pro terciáře – most mezi mladými a staršími

Nyní je svatořečen a církev tím dává světu znamení, že **svatost není věcí věku ani dlouhých let – je věcí lásky**. Carlo ukazuje, že i v digitálním věku, uprostřed obrazovek a sítí, lze žít plně evangelium a být svědkem Krista.

Pro nás, premonstrátské terciáře, je toto výzvou i povzbuzením. Vzor jeho krátkého a přesto naplněného života nám připomíná, že náš řád není jen tradice starých časů, ale živý pramen, který může znovu omládnout. Tak jako mladý Carlo ukázal svěžest víry své generace, tak i my můžeme nalézat novou mladistvou energii – ve vzoru jeho prožívání Ježíšovy lásky, kterou přirozeně žil ve všem, co dělal, v celém svém životě, promítal ji do vztahu k církvi a k ostatním lidem. V modlitbě i v konkrétních skutcích služby. Ve své (i dnešní době) tolik orientované na vnější věci se divil, jak moc se lidé starají o krásu těla a jak málo pozornosti věnují kráse duše.

Možná máte pocit, že dnešní mladí žijí v jiném světě – ve světě mobilů, sociálních sítí, rychlých změn. Ale právě Carlo je důkazem, že víra může být mostem mezi generacemi. On sám miloval moderní technologie, ale používal je k šíření evangelia. A co my?

Můžeme se ptát svých dětí, vnoučat, co je baví, co sledují, co tvoří, čím žijí – a zároveň jim svým životem dávat svědectví lásky, vyprávět o své víře, o eucharistii, o modlitbě, o službě. V kázání P. Michala Němečka při jedné mši u příležitosti Dne seniorů zazněla jeho zkušenost a výzva k rodičům a prarodičům: dnešní mladí velmi často mají vše rychle, očekávají, že vše půjde hned, neumí být příliš trpěliví a žijí v tomto módu, který někdy velmi narušuje jejich vztah k Bohu a prožívání víry. Pochybují, prožívají krizi víry, vzdalují se od Boha, protože to, co chtějí, oč žádají, není hned, nepřichází vůbec, nebo ne tak rychle jako po kliknutí na dotykovou obrazovku.

A právě zde je příležitost a potřeba osobního svědectví rodičů, prarodičů o jejich prožívání víry, cesty životem s Bohem, potřeba zejména těch osobních svědectví, která ukazují na to, že Bůh není automat na splnění přání, ale opravdový Otec, který ví, co jeho děti potřebují a vede je tak, jak je Jeho vůle. Tedy i po cestách učení se trpělivosti, přijmutí Jeho vůle do svého života a důvěry v Jeho milosrdnou lásku. Tato svědectví mohou být cenným opěrným bodem v prožívání víry mladých lidí. A propojení s intenzitou vzoru svatosti života v Carlu Acutisovi dává vzor a naději opravdu živé a radostné víry a směřování života jak mladých, tak starších.

Víra, která omlazuje

Když církev prohlašuje Carla Acutise za svatého, říká tím i nám, že svatost je možná dnes, v tomto světě, v našem povolání. A svatost mladého svědka může být lékem proti únavě a šedi, která někdy ulpí na našich komunitách.

Prosme nového světce, aby se přimlouval i za náš třetí řád – aby se více probudil, vnitřně omládl a stal se pro dnešní svět viditelným svědectvím radosti evangelia. Možná si můžeme k této výzvě položit konkrétní otázky:

- Jak mohu být svědkem víry pro mladé ve svém okolí?
- Co mohu udělat, aby se naše společenství stalo otevřenějším pro mladší generaci?
- Jak mohu využít moderní prostředky k šíření dobra a evangelia?
- Co mě na Carlově příběhu nejvíce oslovuje – a čím se mohu inspirovat ve svém životě?

Heřman Josef a kolektiv rady TL
foto ze svatořečení: P.Timotej

KOMISE PRO TERCIÁŘE PREMONSTRÁTSKÉHO ŘÁDU

Po generální kapitule konané v červenci 2024 na Strahově jmenoval generální opat Jos Wouters, po vyslechnutí definatoria řádu, k 8. květnu 2025 devítičlennou komisi pro terciáře a přidružené členy. V čele komise stojí P. David Peťo Palušák, kanovník z kláštera Želiv. Další členy komise tvoří aktivní terciáři z kanonií v Averbode/Be, Daylesfordu/USA, De Pere/USA, v Trnavě/SK, St. Michel/GB, Saumur/FR a v Želivě/CZ. K navrženým úkolům komise patří příprava mezinárodního setkání terciářů před příští generální kapitulou v roce 2030. Komise se má také zamyslet nad přípravou duchovní příručky pro terciáře. Přispět k hlubší spolupráci terciářů v rámci vlastních cirkárií i mezi cirkáriemi navzájem.

Komise se poprvé sešla 13. července 2025 v Praze na Strahově. Někteří členové komise se účastnili osobně, s ostatními se spojili na dálku. Členové se zamýšleli nad aktuálními úkoly. Stanovili si jako úkol zmapovat počty terciářů v jednotlivých kanoniích a cirkáriích. Ohlédnout se a zhodnotit předchozí mezinárodní setkání terciářů (2005 Monday; 2009 Tongerlo; 2015 Teplá; 2023 Magdeburg), aby se členové dobře připravili a zajistili přípravu dalšího mezinárodního terciářského setkání, které předběžně naplánovali na rok 2027 do Želivi.

Brigita

SETKÁNÍ TERCIÁŘŮ NA SLAVNOST SV. NORBERTA

Terciáři se sešli v počtu 18 lidí od 16. hodin v restauraci Na pekle, kde se po delší době zase všichni společně viděli. Setkání probíhalo v přátelské a srdečné atmosféře a během rozhovorů jsme se dotkli nejrůznějších témat.

V 18.00 jsme se přemístili na slavnost sv. Norberta, kdy byl svěcen náš bratr Gottfried arcibiskupem Janem Graubnerem. Byla to slavnostní mše, která trvala 1,5 hodiny.

Po mši jsme pokračovali ve slavení v prostorách Salla Terrena, kde jsme se setkali s našimi spolubratry z Anglie. Měli jsme také příležitost se potkat s kandidátem Robertem Dosoudilem, který bude spolu se svou manželkou přijat do třetího řádu v říjnu tohoto roku. Za třebotovskou farnost byla přítomna i nová kandidátka Irena, která rovněž přijme obláčku na podzim. Za pražskou farnost rozšíří naše řady kandidátka a manželka Anna Růžičková.

Mám tedy velkou radost, že se naše společenství v říjnu rozroste minimálně o čtyři nové členy. Z večerního setkání navíc vzešel příslib exercitátora pro příští rok – bude jím P. Ambrož. Nyní už jen zbývá zajistit vhodné místo s dostatečnou kapacitou a jednolůžkovými pokoji, abychom se mohli zúčastnit v co nejhojnějším počtu.

Heřman Josef

POUŤ V LIBĚŠICÍCH

V neděli 6. července jsme se sešli v Liběšicích u příležitosti pouti k výročí zjevení Panny Marie v Klůčku, kde podle tradice zachránila topícíího se sedláka s dětmi. Byla to krásná připomínka víry a ochrany Panny Marie.

Slavnostní mše svatá proběhla v místním kostele, který – ač před rekonstrukcí – stále nese silného ducha místa. I přes jeho současný stav se podařilo vytvořit důstojnou a srdečnou atmosféru. Hlavním hostem byl P. Mikuláš Selvek, O. Praem., rektor baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Strahově.

Odpoledne pokračovalo zábavou – od 14. hod. byly pro děti připraveny kolotoče zdarma. Na faře bylo připraveno občerstvení, plné stoly, dokonce i zmrzlina a hlavně dobrá nálada.

Díky všem, kdo se podíleli na organizaci této pouti.

Heřman Josef

TERCIÁŘSKÉ EXERCICIE U SESTER KARMELITEK V DRASTECH

Ve dnech 3. – 7. srpna jsme se v počtu 21 účastníků sešli spolu s P. Timotejem na pravidelných exerciciích. Po společném přivítání a večeři v neděli večer nás areálem kláštera provedla paní Magdalena Svobodová, která se spolu s manželem a manžely Škáchovými stará, aby hostům v Drastech nic nechybělo.

Dověděli jsme se o odvaze sester karmelitánek, které prodaly svůj klášter v Praze a rozhodli se ujmout komunistickým režimem zdevastovaného hospodářského dvora, který koupily od Vyšehradské kapituly, uklidit jej a zbudovat zde nový klášter, který bude lépe odpovídat duchovním a životním potřebám řeholnic. Neuvěřitelné dílo se daří a sestry zde již mohou vítat a ubytovat hosty, kteří hledají ztišení, nebo chtějí sestrám pomoci s dokončením obnovy areálu.

P. Timotej zvolil jako téma letošních duchovních cvičení motto „**BÝT S NÍM**“. V šesti zamyšleních nám kladl na srdce, jak je důležité prožívat Boží přítomnost a neustále mít na paměti, že chceme být v radostných i těžkých chvílích života s naším Stvořitelem. Abychom odstranili všechny překážky, které nás od něho vzdalují, musíme pamatovat na kajícnost nad svými skutky. Opravdová kajícnost nás pak osvobodí k radosti nad naším životem. Důležité je pěstovat a rozvíjet liturgického ducha a soustředěně prožívat oběť chleba a vína, začlenit do života eucharistii, adoraci a rozjímání.

Nedílnou součástí našich exercicií byla ranní mše svatá, ranní chvály, nešpory, kompletář, adorace a modlitba růžence. Co se nám letos ne zcela podařilo bylo dodržování silencia. V každém případě chceme moc poděkovat jak P. Timotejovi za duchovní doprovázení, tak i bratru Heřmanu Josefovi za veškerou přípravu, organizaci a péči o naše společenství.

Brigita

Foto: Heřman Josef

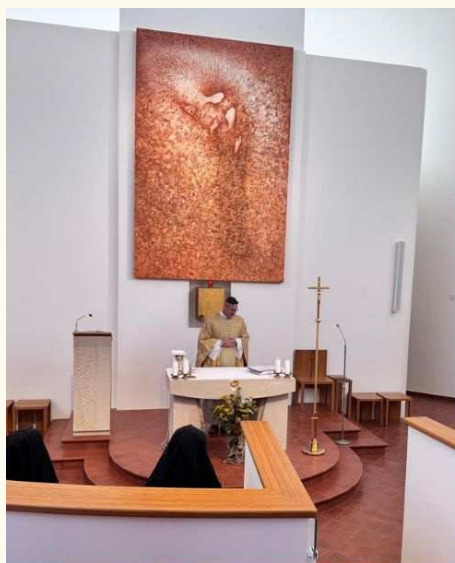

Foto: Heřman Josef

Pěší pouť do Říma v jubilejním roce 2025

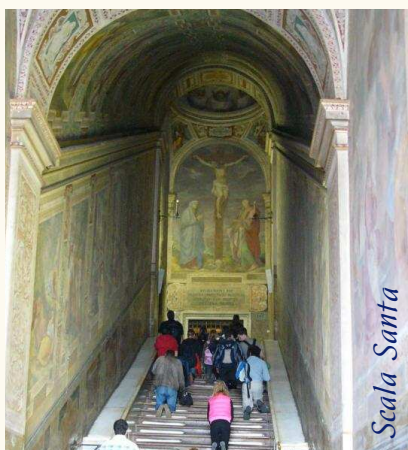
Než začnu, chtěl bych poděkovat všem, kdo se modlili za nás a na naše úmysly, nebo se jakýmkoli jiným způsobem zúčastnili pouti. Pout' se moc nepovedla, nebyla dobře připravená a nakonec jsme museli hodně improvizovat, abychom se do cíle dostali.

Vyrazili jsme dva z poutního místa Římov spravovaného Kněžským bratrstvem sv. Petra ve středu 21. května A.D. 2025. Krátce nás doprovázel Mons. Peňáz, účastník jubilejní pouti v r. 2000. Trasa vedla přes Steyer, Nízké Taury, kolem Osiacher See, údolím Tagliamenta na San Marino, Assisi a Rieti. Tam jsme se 21. června připojili ke skupině asi 40 poutníků Mons. Peňáze a do věčného města doputovali spolu s nimi. Na cestě jsme zažili mnoho příhod, ale zmíním se o jediné: stala se nám v Sankt Ulrichu – nedělní mše sv., v kostele asi 5 farníků, hlavní celebrant kněz z Konga. Po mši sv. se na nás farníci vrhli, začali nás zpovídat a pozvali nás do vlastní kavárny pod kostelem na kávu etc. Byli velmi nadšení a mrzelo je, že jsme v jejich ubytovně nepřespali. Mezi jiným se tam rozpoutala diskuse o poutích. Jeden starší pán řekl, že dříve se chodilo na poutě pěšky a zadarmo. Ano, ale dříve také byl každých 20–30 km klášter s hospicem, kde se dalo přespat, najíst se, popř. si i něco odpracovat. Naše pout' s kreditní kartou v kapse už této úrovně nedosáhne i kdybychom se rozkrájeli. Přesto ale vykročením na pout' se stáváme vagi (tuláci, dnes by se řeklo bezdomovci) a tomuto postavení také musíme přizpůsobit svoje chování i postoje. A leccos jsme pak také museli překousnout.

Hlavním úmyslem pouti bylo usmíření Božího hněvu. Dalším pak obnova našeho třetího řádu, celého premonstrátského řádu i celé církve sv. Určení úmyslů prošlo bouřlivým vývojem, který by vydal na samostatnou kapitolu, na což zde není prostor. Mým cílem v Římě byl hrob St. Benoita Jose Labry v kostele Santa Maria ai Monti.

Předpokládám, že ho nikdo nezná, tak si dovolím nastínit trochu jeho životopis: narodil se r. 1748 v kraji Artois, vstoupil do kláštera Sept-Fons v Dompierre sur Besbre, z kterého ovšem po čase odešel. Důvod je obtížné zjistit, ale dal by se zřejmě charakterizovat jako zjištění, že nelze monastickým způsobem života změnit zásadní špatnost lidské existence. Neustále mi při vyslovení jeho jména zní v uších verš: "Když se totiž základy řítí, co může spravedlivý dělat" (Ps. 10,4). Odešel pěšky do Říma, kde žil od té doby jako žebrák a podnikal poutě do Loreta, Compostely i jinam. Zemřel ve středu svatého týdne A.D. 1783 v kostele Santa Maria ai Monti, kde byl také pochován a kde dodnes spočívají jeho ostatky. Jeho pohřbu se údajně zúčastnilo více lidí než pohřbu sv. Filipa Neriho.

V Římě jsme pobyli od středy do pátku (25. – 27. června) a ve čtvrtek večer se mi podařilo dostat do kostela v němž je pohřben a pomodlit se u jeho hrobu. A zde se mi stala zvláštní věc. Chtěl jsem ho požádat o přimluvu úmyslu, který jsem nakonec nevymyslel. Najednou jsem nevěděl oč se modlit a zůstal jsem tam klečet v tichém úžasu. Je však na místě, abych já věděl víc než tento svatý žebrák, který se nakonec vyvázal z poklonkování hříchu způsobem, který je dnes považován za zavrženíhodný? Je zákonné chtít něco po Bohu, který toto všechno věděl dávno předtím než jsem se narodil a jistě jsou Jeho řešení řádově dokonalejší, než ta moje? Zbývá říci: fiat Voluntas Tua.

O věčném (zřejmě ne moc svatém) městě vám toho moc neřeknu. Pobyl jsem tam krátce a rozhodně jsem neměl v úmyslu oběhnout co nejvíce památek. U sv. Petra jsme měli domluveno několik akcí. Audience s novým papežem mě moc neuchvátila. Začíná to nabývat charakteru turistické atrakce. Při papežské mši sv. u příležitosti kněžských svěcení nám nebylo podáno sv. přijímání a bazilika i v době bohoslužeb plná turistů připomínala spíš Babylon. A tak jsem v době osobního volna utekl do papežské katedrály

Nejsvětějšího Spasitele, kde nebyl téměř nikdo a panovalo zde Božské ticho. V klidu jsem si vylezl Svaté schody po kolenou a zavzpomínal na kdysi velikou slávu církve sv. Když jsme o den dříve procházeli kolem Milvijského mostu, napadla mě otázka, proč církev sv. přišla o svůj stát. Proč je dnes stísněna jen na několika hektarech. Proč nikdo nechce vidět, že je tu něco v nepořádku a hlavně – co je tu v nepořádku. Když se ovšem základy řítí, co může spravedlivý dělat?

Co se týče druhého hlavního úmyslu pouti – budoucnosti našeho řádu, je už zřejmější, co je špatně, nebo lépe řečeno, co není vůbec. Formace je nesystematická (spíše nahodilá), pokud se naše skutky vůbec do nějaké formace dají zařadit. To odpovídá i úrovni členů. Tady je ale viditelnější co dělat. Jednak se všichni za duchovní pokrok můžete modlit, ale také můžete podávat návrhy vedení řádu na to jak co zlepšit, abychom všichni prospívali. Za to vše vás všechny dodatečně prosím.

Závěrem cítím povinnost říci, že pouť přes všechny organizační a duchovní nedostatky, přes tělesnou slabost a svým způsobem i nechuť obětovat více než nač síly stačí, přinesla těžko uvěřitelné plody jak duchovní, tak tělesné (rozehnal jsem si únavový syndrom) a vlila do žil novou energii v boji s modernistickým démonem. Vám všem něco takového vřele doporučuji. Jenom připomínám, že za osm let je další svatý rok. Odvážnější mohou využít ještě ten letošní, do konce zbývají ještě čtyři měsíce.

Christian

DOPISY DO VĚZENÍ

Ahoj Honzo,

zdravím Tě z Prahy a doufám, že to tam zvládáš dobře. Čas je relativní, takže pokud je člověk v nekomfortní situaci, tak se skutečně vleče příliš dlouze. Všiml si toho i Albert Einstein a skutečně to dokázal vědecky podložit ve speciální teorii relativity. Čas jako pružinu, která se dá natáhnout nebo stlačit, nikdy ale ne do minulosti, ale to tvůrcům sci fi stejně nijak nevadí a časový paradox porušují prakticky stále. Takže otázka času, třeba kolik Ti zbývá do propuštění, může se stát vcelku jednoduchá, nicméně pro samotný průběh trestu a subjektivní vnímání člověka naprosto nezodpověditelná. Ačkoliv se výše trestu může jevit z prvního pohledu jako spravedlivá, nijak již nezahrnuje subjektivní vnímání jednotlivce.

Přeji Ti, abys našel činnosti, které usnadní a "zrychlí" vnímání času, neboť zahálka se zdá sice lákavá, ale slepá cesta.

Tvůj profil jsem na Facebooku již našel a všechny fotky si prohlédl. Zajdu k Paulinkám a pokusím se Ti poslat nějaké nové knihy k posílení odolnosti ve vězeňském prostředí.

Nevím, zda máte možnost nějakých dílen nebo ručních prací, ale je dobré se zapojit do dobrých aktivit a být užitečný. Víra Ti pomáhá vidět druhé v jiném světle. Modli se za všechny i jmenovitě a nezapomeň taky na dozorce. Mají těžkou službu. Je jich málo a mají své problémy, tak jim to nedělejte těžší. Pokud máš nějaké výhrady vůči bližním, tak je svěř tomu nahoře a nezapývej se tím v přítomném okamžiku. Jistě to nepůjde hned, ale časem si na to zvykneš a osvobodíš se od nenávisti a od touhy vykonat spravedlnost vlastníma rukama. Je to vlastně součást modlitby Otče náš, ale málokdo pronikne tuto modlitbu i do skutků do svého života a okolí. Jenže ona žádá jiná možnost ve skutečnosti není.

Jeden kněz mi na duchovní obnově řekl: "Pokud chceš, aby s Tebou ve Tvém životě byl ten, kterého nenávidíš 24 hodin denně, tak mu neodpouštěj. Bude s Tebou furt, v Tvých myšlenkách, plánech, touhou po odvetě, odplatě. Bude zamořovat Tvoji mysl a staneš se jeho otrokem!!"

Je to Tvoje svobodná volba. Je těžká, nicméně krásná cesta a naštěstí nejsme na této duchovní cestě sami. Máme přímluvce, anděly a pokud se obrátíme srdcem, tak to určitě půjde. Že to není vůbec jednoduché, o tom není žádného sporu. Pak že je křesťanství jednoduché? Ani omylem. Je to náročná disciplína s dlouhým časovým úsekem a pokud to člověk nezvládne za života lidského, tak se "dočistí" po smrti. Může se tomu také celkově vzepřít a prohlásit to za úplnou kravinu a tím odmítnout nabízenou milost. A opět záleží na čase. Pokud to odmítnutí bude časově omezené, dny, měsíce nebo roky, je tu pořád šance na změnu názoru a na tzv. obrácení. Pokud je to odmítnutí trvalé a zatvrzelé, člověk propadne zlu, nenávisti a peklu na věky. Někteří jedinci to zažívají již zde na Zemi a po smrti v tom pokračují. Je špatné, že společnost jako taková tyto věci popírá, bagatelizuje, ale přitom nemá žádná účinná řešení, jak tomuto čelit.

Tak se tedy, milý Jene, modli, odpouštěj všem kolem i sobě samému a přejí, aby modlitba Otče náš nabyla síly v Tvém životě.

Ze srdce žehná Heřman Josef

NOVÉ ZVONY V JIHLAVĚ

v červnu jsme měli možnost prožít několik pěkných událostí. Cestu kolem kostela sv. Jakuba nově zdobí andělé, slunce, holubice a křížek a dva zvonky. Žáci z Křesťanské školy oživili cestu pomocí oblázků. Přípravu terénu udělali deváťáci sami. Museli odkopat udusanou zeminu krumpáči, motykami a lopatami, aby bylo možno nasypat štěrk, cementovou směs a na závěr vyskládat obrázky. Vernisáží ve čtvrtek 12. června tak byl završen výtvarný a vzdělávací projekt Umění pod nohama.

22. června byly při poutní mši svaté v 9,30 hodin v kostelíku sv. Jana Křtitele svěceny dva zvonky (P.Marian, O.Praem.) Jihlava žila tři dny Havířením. Slavnost Havíření je oslavou tradice těžby stříbra, od níž se odvíjel vznik a prvotní rozvoj královského města Jihlavy. Legenda praví, že na kopci u řeky Jihlavy byl roku 799 postaven kostelík sv. Jana Křtitele. Historicky je ovšem dokončen až ke konci 12. stol. jako centrum slovanské osady. Každopádně je to nejstarší kostel nejen v Jihlavě, ale v celém kraji Vysočina.

V archivních zápisech je zaznamenáno, že v noci z 8. na 9. června 1849 byl kostelík vykraden a zmizely i dva zvony. Sbírka, která byla okamžitě vyhlášena, vynesla 534 zlatých a 38 krejcarů. U zvonaře Hilzera byly následně koupeny dva zvony za 80 zl. 50 kr. Vybrané peníze ještě posloužily na pokrytí střechy novým šindelem a renovací vnitřku kostela. Nové zvony byly vysvěceny při pouti 24.6.1849 u příležitosti 1050. výročí (pověst) založení kostela. Tyto zvony později postihl stejný osud jako mnoho dalších – byly rekvírovány pro válečné účely.

V roce 1799 Jihlava slavila tisící výročí od domnělého, pověstmi opředeného data o vzniku kostela. V den svátku sv. Jana Křtitele 24.6. se na Jánském kopečku u kostelíka slavil svátek havířů průvodem dětí v havířských kostýmech. Následovala mše svatá a u oltáře byl umístěn obraz spícího havíře s nápisem „Es war und nicht mehr " (Bylo a už není) jako vzpomínka na zašlé časy slávy jihlavského stříbrného dolování. Obraz z oltáře byl ve 20. stol. odstraněn.

I tradice havířských průvodů začala upadat. Od r. 1899 se ji ale fotografovi a nadšenci historie, Johannu Hauptovi (1849 – 1928) podařilo obnovit. Havířský průvod od té doby dostal přesná pravidla, která se týkala historizujícího oblečení postav, řazení průvodu i hudby. Každoročně opakovaný průvod naposledy prošel městem 24.6.1944. Po dalších sto letech a mnoha peripetiích se pravidelné „Havíření“ obnovilo r. 1999 díky iniciativě a nadšení Milana Koláře.

Letos byly při této příležitosti součástí průvodu i dva nové zvony. Větší zvon nese jméno sv. Jana Křtitele, zní tónem d3 a donátorem je Jihlavský havířský průvod. Srdce zvonu daroval Thomas Balschbach, jehož maminka patřila r. 1945 mezi odsunuté jihlavské rodáky. Paní Balsbachová, roz. Machová, dětství prožila v Jihlavě a nikdy na rodné město nezapomněla.

Menší zvon tónu f3 má jméno zemského patrona – sv. Vojtěch. Donátory jsou Vojtěch Blažek (18-ti letý student, náš farník) a Marie Bohuňovská. Vojtěch Blažek už od svých 15-ti let opravuje staré věžní hodiny (sv. Ignác), pečuje o hodinové stroje a seřizuje zvonění nejen v Jihlavě. Zvon Vojtěch bude rozeznívat srdce darované Silvií Poukarovou, jejíž tatínek byl zakladatelem Mahlerovské tradice v Jihlavě .

Zvony ulil umělecký zvonař Jakub Vrobel z Chotče u Stropkova (Slovensko), srdce vykoval umělecký kovář Alfréd Habermann a požehnal je P. Marian Jiří Husek, O.Praem, svatojakubský farář. Do kostela se při letošní slavnosti vrátil také původní obraz spícího havíře. Slavnosti začaly i letos v pátek 20. června na Masarykově náměstí výstřelem z repliky historického děla jihlavské Městské gardy, která má nový prapor a ten posvětil P. Marian. Jednotka Městská garda královského horního města Jihlavy byla obnovena v roce 2014 jako následovnice měšťanské hotovosti, která působila v Jihlavě ve středověku. Jako Spolek přátel dělostřelby se toto uskupení hlásí také k odkazu jihlavského střeleckého bratrstva sv. Šebestiána, které bylo ve městě založeno v roce 1499.

Kateřina

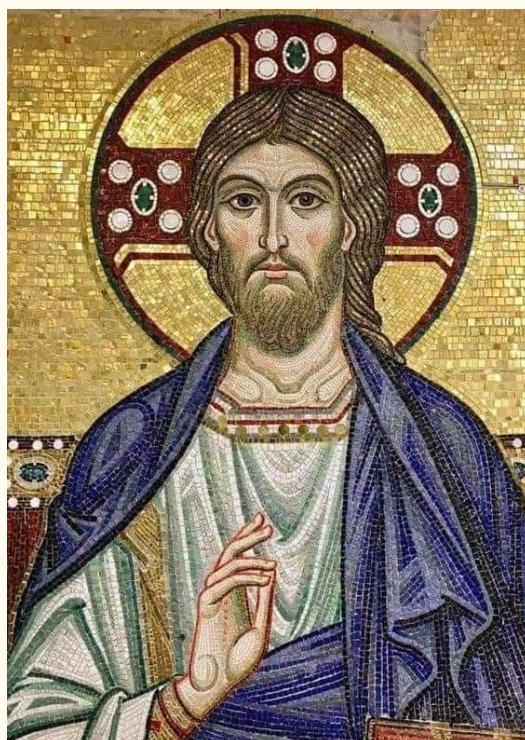

BLAHOPŘEJEME KE KULATÉMU VÝROČÍ OBLÁČKY

Petr Fischer	<i>Gilbert</i>	Praha	17.10.2015	10 let
MUDr. Milan Řehořek	<i>Prokop</i>	Praha	23.10.2010	15 let

BLAHOPŘEJEME K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Vladimír Novotný	<i>Antonín Cyril Stojan</i>	4.9.1980	40 let
Jiří Šídla	<i>Bernard</i>	18.9.1965	60 let
Anna Pešlová	<i>Monika</i>	10.11.1955	70 let
Václav Kolář	<i>Isfrid</i>	6.11.1950	75 let

POZVÁNKY

Září 2025

- Ve čtvrtek 25.9. setkání Rady od 15.00 hod. v restauraci Na Pekle a po mši svaté od 18.00 hod. setkání terciářů s P. Mikulášem.

Říjen 2025

- 3.10. setkání terciářů v Radotíně s P. Timotejem
- 18.10. Kapitula našeho třetího řádu, jste všichni srdečně zváni.

Listopad 2025

- 7.11. setkání terciářů v Radotíně s P. Timotejem
- 20.11. setkání třetího řádu s P. Mikulášem na Strahově

Terciářské listy

časopis terciářů při Královské kanonii premonstrátů na Strahově,
Praha, rok vydání: 2025, číslo 3, vyšlo 11.9.2025
vychází elektronicky čtvrtletně v období Popelční středy, svátku sv. Norberta,
svátku Povýšení sv. Kříže a Slavnosti Krista Krále.

Uzávěrka příštího vydání je **11. listopadu 2025**

Kontaktní osoba: Ing. Milan Heřman Josef Růžička

Kontakt: ruzicka.milan@seznam.cz; terciarske.listy@seznam.cz